

Felnőtt bibliaóra – 2020. március 17.

Kezdő ének: 226. dicséret: „Krisztusom kívüled nincs kihez járulnom...”

Előima

Urunk, Istenünk a Jézus Krisztusban!

Köszönjük, hogy Igéd köré gyűlve ma is érezhetjük, hogy szereteted mindenkit elér. Oltalmazó jelenlétedért esedezünk, mennyei Édesatyánk. Imádkozunk azon testvéreinkért, akiket jogtalanul ítélnék el, és azokért, akik önkényesen használják hatalmukat. Te ismered az emberek szívét. Segíts bennünket, hogy mindenki felhagyjon a másik ember sértésével. Vedd el bűneinket, és Te irányítsd gondolkodásunkat, hogy a szív teljességéből szóljon a száj. Könyörgünk, taníts meg mindig utánad tapogatózni. Jézusunk, erősítsd meg Lelked és Igéd által gyermekeidet, azokat, akiket véred árán megváltottál. Te látod, hogy elhagy bátorságunk, lankad igyekezetünk, áraszd ki ránk Szentlekedet, hogy hűségesen álljunk meg Előtted, akár élünk, akár meghalunk. Büszke értelmünket ma is vedd el és győzd le, mert így az alázatról mit sem tudunk és taníts szereteted magasztalására. Istennek Szentlelke, csendesén hódítsd meg lelkünket, mert az élő isteni ige meggyógyít minden embert. Taníts bajtársi viszonyban élni, a gyöngét ma is emelje az erős, hogy megmaradhassunk mindévig a hitben. Ámen.

Textus: Példabeszédek könyve 18. fejezet

¹A különc a maga kívánsága után jár, és hadakozik minden jóra való dolog ellen. ²Az ostoba nem leli kedvét az értelemben, csak saját eszének a fitogtatásában. ³Ahová bűnös érkezik, oda megérkezik a megvetés is, és a szégyentelenséggel együtt jár a gyalázat. ⁴Mély víz az ember szájának a beszéde, áradó patak, bölcsesség forrása. ⁵Nem jó a bűnösnek kedvezni, sem jogaiból kiforgatni az igaz embert. ⁶Az ostoba ajka perpatvart okoz, és szája vereséget idéz elő. ⁷Az ostobának saját szája a romlása, és ajka önmagának a csapdája. ⁸A rágalmozó szavai, mint a jó falatok, behatolnak a test belsejébe. ⁹Aki munkájában hanyag, az testvére annak, aki tönkretesz. ¹⁰Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál. ¹¹A gazdagnak a vagyon az erős városa, magas várfalnak képzeli. ¹²Akire romlás vár, annak fölfuvalkodik a szíve, de akire dicsőség, az alázatos. ¹³Aki arra felel, amit meg sem hallgatott, azt bolondnak tartják, és megpirongatják. ¹⁴Az ember lelke elviseli a szenvedést, de ha a lélek összetörik, azt el lehet-e hordozni? ¹⁵Az értelmes ember szíve ismeretet szerez, és a bölcsök füle ismeretre törekszik. ¹⁶Az ajándék tág teret nyit az ember előtt, és az előkelők elé juttatja. ¹⁷Igaznak látszik az, aki először szól a perben, de sorra kerül ellenfele is, és megcáfolja. ¹⁸A sorsvetés megszünteti a viszálykodást, és szétválasztja az erőszakosakat. ¹⁹A rászédett testvér hozzáférhetlenebb az erős városnál, és a viszály olyan, mint egy váron a zár. ²⁰Amit mond az ember, annak a gyümölcséből fog jóllakni a teste, és amit a beszéde terem, azzal kell jóllaknia. ²¹Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi. ²²Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóakarátát. ²³Könyörögve szól a szegény, de a gazdag keményen válaszol. ²⁴Van ember, aki bajba juttatja embertársait, de van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.

1-3. vers:

A buta ember különc, mert mindig ürügyet keres, és kibúvóról beszél. Ezzel elkülönül. Saját érdekét keresi, a másikat érveivel együtt figyelmen kívül hagyja. Az életében minden ellenségeskedéshez, civakodáshoz és viszályhoz vezet. Mindez bukást eredményez. Ez ellen az állapot ellen szólal meg a Zsidókhöz írott levél 10. fejezetének 25. verse: „Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.” A bolond nem szereti a figyelmeztetést, sőt elutasítja és kioktatásnak véli, nem akar okulni és megveti az útbaigazítást. Ügyeskedik, élvezi, hogy magamutogató lehet, önmagát dicséri, önmagára

irányítja a figyelmét. Önámító és önpusztító emberként él. Vakmerően viselkedik. Lenéz másokat és önmagát helyezi előtérbe. Megvet másokat, de őt is megvetik. Aki mást lenéz, önmagának árt legtöbbet, és gyalázattá válik. Sok ember ma is a „hogyan lehet, hogy nem valósulhat meg” című fejezeteket éli, vagy a „csak így lehet” elvét követi. Utasítgat, eröltet, vezetget, pedig a mi protestáns őseink „ahogy lehet” életet éltek. Reményik Sándor így vall: „Fogcsikorgató türelemmel, Összeszorított szájjal - Krisztus-követő bús próbálkozással, Majd daccal, lobbanóval, Fojtott igével és visszanyelt szóval, Tenyérrel, mely sima örökké, Csak a zsebben szorul ököllé - Keserű, tehetetlen nevetéssel Békülve meg akármi rendeléssel - Nem csodálkozva már - és csodálkozva mégis, Hogy rajtunk ez is, az is megesett: Hordozzuk, testvéreim, ezt a hordhatatlan, Kínszenvedést virágzó életet. Ahogy lehet...” Krisztus népének egy kívánsága van, Istennel lenni, együtt vele lakozni. Nem különködik, nem individualista, hanem a jóra való dolgok mozgatója, mert tudja: „senki sem jó az egy Istennel kívül.” (Mk 10,18) Az individualista ember életének vége a gyalázat. Önmagának árt a legtöbbet. Kinek ártasz a legtöbbet, ha külön vagy? Önmagadnak.

4-6. vers:

A bölcs ember szavai mögött mély tartalom van. Visszatükröződik az értelem ott, ahol lelki gazdagság áll mögötte. A bölcs ember tanít és int egyaránt. Éltető, mint a víz a sivatagban. A bölcsesség forrása az élet forrása. A beszéddel el lehet áztatni egy embert, de meg lehet tartani a víz felszínén. A mély víz figyelmeztetés. Tudsz úszni? Uszálly vagy a vízen? Jézus mondja a hívőről: „Élő víznek folyamai ömlenek a belsejéből. (lásd. Jn 4,14; Jn 7,38) „Légy példa a hívőknek a beszédben.” (ITim 4,7) Szívből szívbe érkező bölcsességről van szó. Elfogultság a bíráskodásban, aminek a vége szóváltás, veszekedés és vitatkozás. Perpatvar és vereség.

7-9.vers:

A buta életével fizethet saját önfejtéséért. Csapda az élete. A hazug embert ugyanis hamarabb utól érik, mint a sánta kutyát. A büntetés arányos az ő természetes viselkedésével. A rágalmozók megtalálják saját táborukat. A jó falatok az érintett asztalközösséget szimbolizálják, ahol a távol maradtak a téma. Jó falatot képeznek, de az érintett emberbe mélyen bele gyökerezik a fájdalom, sőt lehorgonyozik nála és „megüli a gyomrát.” Ennek az embernek a belseje nem az életre támaszkodik, mert a rágalom felemészti. A gúny nem emészthető eledel, hanem mérge. Szót érteni ebben a világban nagyon nehéz. Isten együtt gondolkodik velünk, ha megvalljuk bűneinket, de soha nem bólogat dolgainkra. Jézus Krisztusban szót akar érteni velünk. A hanyagság rokona a lustaságnak. A munka elodázása hanyagságot eredményez. A tékozló és a lusta testvérek. Tönkreteszik a rájuk bízott vagyont.

10-12. vers:

A bölcs bíztat az Istenhitre és a mennyei építés az élete. Istenre épít, mert nála az igaz Isten bebiztosított életet él. A hívő be van biztosítva. Sokat találkozunk ezzel a képpel a Zsoltárok könyvében:

„... legyen oltalmad Jákób Istenének neve!” (Zsolt 20,2b)

„... elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.” (Zsolt 27,5)

„Jól elrejtetted őket magadnál az emberek áskálódása előtt.” (Zsolt 31,21)

„Hiszen te vagy menedékem, erős bástyám az ellenség ellen.” (Zsolt 61,4)

„Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek.” (Zsolt 71,3)

Az ember menedéke nem a büszkesége, – még ha e mögé rejtőzünk is nap mint nap – nem az ámítás, nem az akaratosság, hanem Teremtője. Drága Testvérem! „Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!” (Préd 12,1) A gazdagság jó szolgálatokat végez, de gyakran azt eredményezi, hogy az emberek csak erre támaszkodnak. Lehetsz bolond

gazdag (lásd. Lk 12,13-21) vagy „boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint.” (Zsolt 1,1) Ide illik Jézus szava: „Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” (Lk 18,14) Büszke farizeusok vagy bűneinket megvalló vámszedők vagyunk / leszünk?

13-15.vers

A tiszteletlenség jele, amikor belevágunk valaki szavába. Nem engedni, hogy a másik ember befejezze a mondanivalóját, tiszteletlenség jele. Megfontoltan beszélni, mert az ember meglepődhet az emberek reakcióján. Feltehetően a 14. vers a bírónak, tisztviselőknak és államfőknek szól, akik a beszéd ítélei. A meggyőzés célozza meg őket minden oldalról. A lélek ereje megtöri a test sebeit. Nehezebb megtörni egy sérült lelket, mint a test fájdalmát. Test és lélek egysége. A lélek beteg: Használhatatlan az ember. „Nem lehet használni.” A férfi haragját könnyebb legyőzni, mint egy sérült lelket. A kicsordult életöröm és életösztön meglepi az embert, gyógyszer, de a megtört lélek nehezen merít bátorságot, merészséget és erőt az újakezdéshez. A lélek gyógyítása. „Csak Istennel csendesül el lelkem...” (Zsolt 62,2) Az Írás ma is válasz: „Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,26) A bölcs ember szaporítja a bölcsességet Isten szavának magyarázatával és azok hallgatóival. Annyit magyarázunk. Mindent meg akarunk magyarázni. Kinek a szavát értelmezzük? Kit hallgatunk meg? Önmagunkat hallgatjuk? Isten szavának az értelmezése. Mit mond Isten az életemre? Mit mond Isten az élethelyzetemre?

16-18. vers:

Az ajándékok minden akadályt elhárítanak, utat nyitnak az emberi kapcsolatokban. Az ajándékkal igyekeznek az ember visszanyerni és elnyerni a bizalmat. Ajándék: A hazaérkező Jákób ajándéka Ézsau részére. Az elvesztett testvére van szüksége, nem a Lábánnál nyert hozományra. Az ajándék nem kenőpénz, azok veszélyét is elővetíti. Az emberekkel való bánásmód objektív legyen. Ezt az objektivitást tanulni kell: „Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: „Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten.” (ApCsel 10,34-35) Minden oldalt meghallgatni, főleg ahol ellentét ütötte fel a fejt. Aki először mondja el védőbeszédét, annak előnye van, úgy adhatja elő mondanivalóját, hogy befolyásolja a bírót és az igazságot mondja. (TALÁN) Az ellenfél más fényben tünteti fel az igazságot és így az ügy összekuszálódik. „Hallgattassék meg a másik fél is.” A sorsvetés megoldás minden peres ügyre is. Sorsvetés: Isten kijelentése. Jézus Isten utolsó kijelentése. Nemcsak ruháira, hanem Ő magára is, testére is sorsot vetettek. Isten Igéje véget vet minden ellenségeskedésnek. Aki aláveti magát Isten Igéjének, a legerősebb nézeteltérés idején, ráébred arra, hogy mindent nyugodtan és higgadtan meg lehet beszélni. Isten Igéje megnyugtat és higgadtságra ösztönöz. Emlékezzünk a bűnös nő történetre. (lásd. Jn 8,1-11) Jézus szava életet mentett, de nem hagyja helyben az asszony eddigi életét.

19-21.vers:

Elérhetetlen és kibékíthetetlen testvér jellemzése értékes: A megcsúfolt és az átvert ember viselkedését veti papírra. Meggyőzhetetlen, nem képes a békekövetelményeket elfogadni. Olyan, mint a bevehetetlen város. Nem lehet meggyőzni a becsapott embert. A kapcsolatokat az emberi ajkak pecsételik el, azok továbbítják a mi igenünket és nemünket. Ezek közvetítik a halált és az életet is. Amit az ember kimond, az bumerángxént visszacsap. Az ajkunk arat a világban a legtöbbet. Sok ember esett az emberek kezébe, akiknek az ügyük egészen tettlegességig fajult. Azonban több embert veszünk a szánkra: értékes vagy épp értéktelen módon; dicsérve vagy gyalázva.

22-24. vers:

Az asszony Isten ajándéka és Isten jóságának a megnyilvánulása. Jó és bölcs asszonyról beszél, mint például Nábál feleségéről Abigailról (lásd. 1Sám 25,18)

Hogyan hat az emberre a szegénység és a gazdagság. Szegénység = alázat; gazdagság megkeményít, gögössé tesz, ezért sem a szegénység, sem a gazdagság nem építi a közösséget. Míg beszél a gazdag, mindenki felnéz rá, mint az égre, ha baj van, de ha a szegény szólal meg, akkor mindenki kérdezősködik: „kicsoda ez az ember?”

A barátság meghatározásával ér véget ez a fejezet: „Sok barát nem segíti előmenetelünket, hiszen ők csak előmenetelüket nézik és kegyeinket keresik. A sok barát felszínességet feltételez. A barátság igazi értéke, túllép a családi kötelékeken. Átlépi a családi kereteket, sőt bensőségesebb a kapcsolat. Jézus mondja: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15,14-15)

Közének: 1. zsoltár 4. verse: Mert az Isten ismeri útjunkt...

Textus: Lukács evangéliuma 17, 11-19

¹¹Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. ¹²Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, ¹³és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” ¹⁴Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak. ¹⁵Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. ¹⁶Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. ¹⁷Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? ¹⁸Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” ¹⁹És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.”

A megmentő hit története ez. Az Ószövetségben ennek a történetnek Naámán meggyógyítása a parallelje. (lásd. IIKir 5, 1-19)

11. vers:

Jézus úton van Jeruzsálem felé. Élete legnagyobb és legnehezebb csatája várja ott. A bűn csatája ez. Általmegy Samárián és Galileán. Samária: „Sok zsidó ember tiltott zónája. Sok ember abban az időben kikerülte ezt a vidéket. Jézus azonban nem. Ahogyan nem kerülte ki sorsát – Jeruzsálemet, úgy nem kerül ki Samáriát sem. Tudja, hogy vannak Samáriában is emberek. Élnek itt is istenhívők. Ahogyan lakozást vett itt is a halál és a pusztulás, úgy van élet is. Itt is van betegség. Samária tiltott zóna. Szlovákiai tiltott zóna. Határok lezárva. A hely, ahol élünk – Jézusé? Jézus számára fontos és értékes vidék. Jézusnak vannak hívei itt is. Jézus nem helyhez kötött, hanem szívhez.

12. vers:

A samáriai falu nincs pontosan megnevezve, de a bennük élő tíz leprás a falu nagy problémája. Jézussal szembeáll tíz leprás. A falu gondjával találkozik az élet fejedelme. Jézus mindenütt a problémával áll szemben. A problémát megoldja. A leprások tudják, hogyan kell viselkedniük. Ők távol megálltak. Tudják, mi a kötelességük. A törvény szerint a távolság megtartása kötelező: „A poklos embernek pedig, akin kiütés van, legyen a ruhája tépett, a haja gondozatlan, takarja el a bajuszát, és ezt kiáltsa: tisztátalan, tisztátalan! Tisztátalan mindaddig, amíg rajta van a kiütés, tisztátalan ő. Egyedül lakjék, a táboron kívül legyen a lakása.” (IIIMóz 13,45-46) Tisztátalan állapot, ezért betartják a törvényt. Távolyaradásuk érthető. Tisztában vannak állapotukkal. Milyen jó lenne, ha a saját állapotunkkal tisztában lennénk.

Betartanánk a törvényeket. A betegség tiltás. A betegség elzárás. A betegség karantén. A betegség kiközösítés. A betegség félelem. A betegség fájdalom.

13. vers:

Figyelmeztető és vészjelző kiáltás ez: „Tisztátalan!” Jézus felé egy jelzés: „könyörülj rajtunk!” Megszólítják Jézust, név szerint. Hallottak Jézusról, tudnak róla, mit, hogyan végez. Mester: Jézus életünk Mestere, és a leprások azt akarják, hogy az övük is legyen. Tanítója, Irányítója és vezetője mindannak, ami Jézusé kell, hogy legyen. Ott és akkor kezdeményezik a változást. Ők tudják, hogy Jézus képes rá. Meg tudja oldani az ő tisztátalan állapotukat. A tanítványok megszólítását kölcsönzik. Segélykérés, S. O. S. A tisztelet és az inség kérése ez. Kérések. Tele van az életünk velük. Egyetlen kérésre kellene összpontosítanunk: „könyörülj rajtunk!” Füle Lajosnak igaza van, mert ma még szabad kérni: „Siessetek, hamar lejár! Kegyelme már régóta vár. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt! Elszáll a perc, az életed. Ma még, ha jössz, elérheted. Ne késs tovább, ne várj tovább, ma kérd ATYÁD bocsánatát!” Egyetlen feladat: Kérni Urunk bocsánatát!

14. vers:

Akik ismerték a törvényt, azoknak Jézus a törvény rendelkezésével válaszolt. Nincs hatalmas szó, nincs ézengéses gyógyítás, nincs ámulat, csak küldés. Amit mond, talán akkor lenne értelme, ha már meggyógyultak, hogy újból betagolódjanak a közösségbe. De beteg elindulni a paphoz? Mi értelme van? De nem. Ugyanis a hit az vizsga. Minden emberi élet próbának van alávetve. Mindenütt és mindenhol. Ha elindulsz, ha megpróbálsz, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, meggyógyulsz. Azzal, hogy elindulnak, engedelmeskednek. Útra kelnek, meggyógyulnak. Nem mozdulnak, betegek maradnak. Mozdulatlanok vagyunk. Otthonainkba rekedtünk, de Isten Jézus Krisztusban megmozdít: „Indulj el! Mozdulj meg!” Nem kell ahhoz fizikailag kimozdulnod, hogy a hited élő és engedelmes legyen. Indulj el, mert „erőd felett való út áll előtted.” (IKir 19,7) Erőd feletti út. Damaszkuszi út, hogy Saulból Pál lett. (lásd. ApCsel 8) Még ha emberileg nincs is értelme, indulj el Jézus szavára. Lépj ki lelki bezártságodból. Hitben indul el a gyógyulásod felé. Tétlenség időszaka vagy az imádság időszaka, a könyörgés időszaka érkezett el az életedben. Tétlenség. Ezt az állapotot éreztem vasárnap reggel, amikor kinyitottam a templomajtót reggel 8 órakor. Mennyi énekeskönyv a templompadjaink között bezárva marad, nincs, aki megnyissa a templomajtókat, de közben elkezdtem imádkozni. Van, kinek magunkat megmutatni mindennap. A Főpapnak. Önmagunkat a Főpapnak mutassuk meg, mert nekünk nem olyan Főpapunk van, „aki ne tudna megindulni a mi gyarlóságainkon” (lásd Zsid 4,15), Ő mindenben hozzánk hasonló lett, kivéve a bűnt. (lásd. Fil 2,6-11) Mutasd meg magadat a Főpapnak, hogy a távolság, a válaszfal ledőljön. A böjti célod ez legyen: Közelebb Jézushoz! Közelebb a Mesterhez, mert a szenvedésekben formál a Mester! Az út során gyógyulsz meg, nem Jézus mellett, hanem az engedelmesség útjára lépve.

15. vers:

A tízből egy ismeri fel, hogy Isten rajta csodát végzett el. Visszatér Jézushoz. Elindult megköszönni, Istent magasztalja. Visszamenni Jézushoz egy igaz céllal: „KÖSZÖNÖM!” Úgy hiányzik a mai emberből ez a varázsszó. Kiveszett. Elfogyott. Nyomtalanul eltűnt. Nem kell megköszönni, nem kell odafigyelni. Nem kell, mert én kifizettem és megvettem. Elintéztem, megdolgoztam érte. Nem fizeti ki a biztosító. Meg kell venni. Az én adóm. Minden az enyém, de az Övé semmi. Egy nincs ebben a világban: „köszönet.” Ennek a világnak fennhangon csak kérései vannak: „Add meg Uram, de máris!” Nem módí ma: „fennhangon dicsőíteni és visszatérni a változás okához!” Szép példa volt az útszéli kereszték állítása. A katolikus testvérek akkor állították a keresztet, amikor életük egy bizonyos

szakaszában megsegítette őket az Úr. Ki állít ma útszéli keresztek? Kinek az útja keresztezi újból az Urat, hogy megköszönje a nagy Isten dolgait. Életem tisztátalan pontján Jézus segített, elfogadott, betagolt, de vajon én megköszöntem neki a segítségét? Kijár a köszönet Istennek vagy az a dolga, hogy mindig segítsen? Hálaadásunkban Róla, a hűséges Istenről emlékezünk? Nagyhangon? Fennhangon?

16. vers:

Egy közülük visszatér és leborul. A gyógyult arcra borulása nem Jézus istenségére utal, hanem személyes hálája van mögötte. Nem dicsőítés, hanem hálaadás. Az Újszövetségben egyedül itt ezen a helyen van a hálaadás Jézus személyére vonatkoztatva. Mindemellett ezt egy samaritánus végezte. Isten minden akadályt leküzd. Betagol. A kihívott nép, az egy nép áldása kiterjed, méghozzá a föld végső határáig. (lásd. ApCsel 1,8) Lukács elgondolkoztatja olvasóit. Ki a hálás? Ki a hálátlan? Hálátlanság és hálaadás? Jézus erről nyíltabban beszél az irgalmas samaritánus példázatában.

Jézus hálaadása: Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: „Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak.” (Lk 10,21)

„Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.” (Jn 11,41)

Vizsgáljuk meg saját hálaadásunkat.

17. vers:

Jézus is hangot ad az ember hálátlanságának. A számarányok még Jézusnál sem ülnek. Ő tíz embert bocsátott útnak, de valahogy csak egy ember életében ért be a hála gyümölcse. Egy ember érezte, hogy tartozik Jézusnak. Egy ember látja, hogy a drága Főpap Jézus, az áldott orvos Ő. Minden tanító keserű tapasztalatait mondja el Jézus. Nincs visszacsatolás. 10:1-hez. Keserű vád Jézus ajkáról, de ezt a vádat legtöbbször csak azok hallják, akik úgy is megcselekedték. Feltehetően a 9 zsidó volt. Lelkipásztorok, tanítók, segítő szolgálatot végzők! Mindig a hűségesek hallják a keserű vádjainkat. „Ne legyetek mindannyian tanítók, mert nagyobb ítélet alá estek!” (lásd Jk 3,1-12)

18. vers:

Jézus kérdez, és kérdése nemmel kezdődik. Ebben a kérdésben benne van a kilenc elleni szemrehányás. Nem segitettem? Nem teljesítettem? Nem voltam egyértelmű? Nem mondtam el világosan, hogy mit kell tenni? Ők nem tartották fontosnak visszatérni és megköszönni. Egy idegen tartotta fontosnak. Idegen: olyan ember, aki máshol született. Jézus ezzel a kérdéssel kifejezi: Egy idegen megszegyenít titeket. Egy idegen megmutatja, merre az arra. „Példát adtam nektek...” (Jn 13,15) Íme, a példamutatás. Mégis egy idegen jobban tudja, hogyan kell. Ő levezette és az ellenőrzés is sikerült. Sikeres megoldója a feladatsornak. Végigcsinálta. Így kell ezt csinálni! Te így csináltad volna? Őszintén.

19. vers:

Végül személyes üzenet az idegen számára. Megerősítés: Csak így tovább. Menj, állj föl, és járd saját utadat. Hitben járó ember vagy, folytasd, amit elkezdted. Ahogyan Pálóczi Czinke István Arany Ábécéjének E-betűje végződik, ez legyen életed igazi kezdete: „folytasd tiszted, s' bízz Istenben!” Járj, mint hitben járó ember. Tovább lépés a hitben. Jézus ezzel kimondja, hogy egyedül az élő hitnek van értelme. Az élő hit megtart és visszahoz Jézushoz. Az élő hit hálás, nem hálátlan. Az élő hit megment. Nemcsak a tested menti meg, hanem a teljes bensőd. Nemcsak testi megtisztuláson mentél végig, hanem Jézus által valóságosan megtisztultál. Helyes irányt vett az életed. Jól gondolkodsz. Jól cselekszel. Tudod, hogy kinek köszönhetsz mindent? Jézus személyes üzenete feléd hogy hangzana? __

Utóima

Buzdítom a kedves testvéreket, hogy a családokban tartsanak imaközösséget. Mindenki azért imádkozzék, ami megérintette az igéből és vallja meg gyengeségét az Úr előtt.

Úri ima

Áldás: Magasztallak, Uram, mert megmentettél. Nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek bajomon. Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engem. Uram, kihoztál engem a holtak hazájából, életben tartottál, nem roskadtam a sírba. Zengjete az Úrnak, ti hívei, magasztaljátok szent nevét! Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. Ámen. (Zsolt 30, 2-6)

Záró ének: 197. dicséret: Hálaadásunkban rólad emlékezünk...__